

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 8To/67/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7218010008
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 12. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslav Baňacký, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2025:7218010008.4

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Miroslava Baňackého PhD. a sudcov JUDr. Martina Michalanského a JUDr. Miroslava Majerníka, na verejnom zasadnutí konanom dňa 09. decembra 2025, v trestnej veci proti obžalovanej A. B., pre zločin úverového podvodu podľa § 222 ods. 1, ods. 3 písm. a) Tr. zák. účinného od 06.08.2024, o odvolaní prokurátora proti rozsudku Mestského súdu Košice zo dňa 09.04.2025 sp. zn. K2-3T/1/2018 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. z a m i e t a odvolanie prokurátora.

odôvodnenie:

Mestský súd Košice rozsudkom sp. zn. K2-3T/1/2018 zo dňa 09. apríla 2025 obžalovanú A. B., nar. XX.XX.XXXX v Martine, rod. C., trvale bytom D. XXXX/X, E., podľa § 285 písm. b) Tr. por. oslobodil spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Košice II, sp. zn. 2 Pv 497/16/8803 zo dňa 29.12.2017 za skutok právne kvalifikovaný ako zločin úverového podvodu podľa § 222 odsek 1, odsek 3 písmeno a) Trestného zákona účinného od 06.08.2024, ktorý mala spáchať tak, že dňa 25.01.2016 v Košiciach na ulici F. G. XX ako konateľka spoločnosti H., spol. s r.o., so sídlom na ul. I. G. XX v Košiciach, IČO: XXXXXXXXX uzatvorila prostredníctvom predajcu J. K., s. r. o., so spoločnosťou L. M., a. s. zmluvu o úvere č. 5204115, na sumu 42.480 Eur, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru na zakúpenie osobného motorového vozidla zn. BMW X6, VIN: N., za ktoré zaplatila časť kúpnej ceny vozidla na základe čoho došlo k prevzatiu predmetného vozidla a následne dňa 01.02.2016 uzatvorila zmluvu o úvere č. 5204129, na sumu 55.800 Eur, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru na zakúpenie osobného motorového vozidla zn. BMW X5, VIN: N., na základe čoho aj došlo k prevzatiu uvedeného vozidla, pričom úvery sa zaviazala splácať v pravidelných mesačných splátkach po dobu 24 mesiacov, čo však neučinila, osobné motorové vozidlá nevrátila a pri uzatváraní zmlúv o úveroch uviedla nepravdivé údaje o hospodárení spoločnosti H., H.. H. J.. čím takto spoločnosť L. M., a. s., IČO: XXXXXXXXX uviedla do omylu v otázke bonity na poskytnutie úveru a spôsobila jej škodu v celkovej výške 98.280 Eur pretože skutok nie je trestným činom.

Podľa § 288 ods. 3 Trestného poriadku súd odkázal poškodenú spoločnosť O. s.r.o., Sídlo: B. XXX, XXX XX B., G. J., Identifikačné číslo: XXXXXXXXX s nárokom na náhradu škody na civilný sporový proces.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie prokurátor, v ktorom uviedol nasledovné.

Nestotožňuje sa so záverom súdu, že skutok, pre ktorý bola dňa 29.12.2017 na A. B. podaná obžaloba, nie je trestným činom.

Z vykonaného dokazovania je podľa názoru prokurátora jednoznačne preukázané, že skutok, pre ktorý sa vedie trestné stíhanie, sa stal, a že ho spáchala obžalovaná A. B., a to formou priameho úmyslu podľa § 15 písmeno a) Trestného zákona.

Obžalovaná je zo spáchania skutku usvedčovaná nasledujúcimi dôkazmi:

Z výpovede splnomocneného zástupca poškodeného subjektu B. J. D. vyplýva, že obžalovaná uzatvorila dňa 25.01.2016 ako konateľka spoločnosti H., s. r. o., ul. I. G. XX, Košice, so spoločnosťou L. M., a.s. „Zmluvu o úvere CarCredit“ č. 5204115, ktorej predmetom bolo poskytnutie úveru na zakúpenie osobného motorového vozidla zn. BMW X6, VIN: N..

Obstarávacia cena vozidla zn. BMW X6 bola vo výške 70.800,- €. Obžalovaná uhradila časť kúpnej ceny vozidla, a to vo výške 28.320,- € predávajúcemu subjektu J. K., H., F. G. XX, E..

L. M., a. s., uhradil na základe faktúry č. 11150402, Zmluvy o úvere CarCredit, Splátkového kalendára a Zmluvy o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva č. 5204115, predávajúcemu sumu 42.480,- €.

Obžalovaná sa podpisom zmluvy o úvere CarCredit zaviazala k splácaniu úveru v období 24 mesiacov s predpísanými splátkami tak, ako sú uvedené v splátkovom kalendári. Z vykonaného dokazovania ďalej vyplýva, že dňa 01.02.2016 uzatvorila obžalovaná, ako konateľka spoločnosti H., s. r. o., ul. I. G. XX, Košice, so spoločnosťou L. M., a. s. ďalšiu zmluvu, a to „Zmluvu o úvere CarCredit“ č. 5204129, ktorej predmetom bolo poskytnutie úveru na zakúpenie osobného motorového vozidla zn. BMW X5, VIN: N., ktorého obstarávacia cena bola vo výške 93.000,- €.

Obžalovaná v tomto prípade uhradila časť kúpnej ceny vozidla vo výške 37.200,-€, a to predávajúcemu J. K., s. r. o. F. G. XX, Košice. L. M., a. s., uhradil na základe faktúry č. 11160193, Zmluvy o úvere CarCredit, splátkového kalendára a zmluvy o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva č. 5204129, predávajúcemu sumu 55.800,- €.

Obžalovaná sa predmetným podpisom zmluvy o úvere CarCred zaviazala k splácaniu úveru v období 24 mesiacov s dohodnutými splátkami tak, ako sú obsiahnuté v splátkovom kalendári. Podpisom „Zmluvy o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva“ č. 5204129 prešlo vlastnícke právo k vozidlu na spoločnosť L. M., a. s., pričom táto skutočnosť mala byť zapísaná aj do evidencie vozidiel.

Od uzatvorenia vyššie citovaných zmlúv a prevzatia predmetných vozidiel neboli uhrádzané predpísané splátky, preto z dôvodu neuhrádzania splátok pristúpila spoločnosť L. M., a. s., k mimosúdному vymáhaniu, ako aj odstúpeniu od predmetných zmlúv, a to dňa 08.07.2016.

Zo záveru odborného vyjadrenia znalkyne doc. Ing. Anny Bánociovej, PhD. vyplýva, že vzhľadom na presne uvedené údaje o nákladoch a výnosoch spoločnosti (s výnimkou neuvedenej zostatkovej ceny predaného dlhodobého majetku a materiálu vo výške 24.252,- €, č. riadku 15 Výkazu ziskov a strát) uvedených v účtovnej závierke zostavenej dňa 15.01.2016, spoločnosť disponovala relevantnými informáciami o ekonomickej a finančnej situácii roka 2015 už k 15.01.2016.

Znalkyňou boli predložené doklady, v ktorých sa nachádzali dva varianty účtovnej závierky k 31.12.2015. Jedna zostavená dňa 15.01.2016 a druhá zostavená 24.03.2016.

Úlohou znalkyne bolo porovnať predmetné dve účtovné závierky zostavené k rovnakému dátumu. Znalkyňa v odbornom vyjadrení uviedla, že nemohlo dôjsť k takým výrazným zmenám v hospodárení spoločnosti H. s.r.o., ako sú obsiahnuté v predmetných účtovných závierkach.

Podľa platných právnych predpisov je účtovná jednotka povinná vystaviť odoslané aj došlé faktúry do 14 dní od zdaniteľného plnenia. V danej veci dátum 15.01.2016 je dátumom, kedy spoločnosť H. s.r.o. mala so 100 percentnou pravdepodobnosťou odhadnúť, za čo jej ešte faktúry nedošli. Spoločnosť už mala vysoké percento istoty o všetkých svojich nákladoch, výnosoch a finančných transakciách.

Spoločnosť H. s.r.o. však v daňovom priznaní predloženom Daňovému úradu k 31.03.2016 vykázala významné rozdiely v hospodárení spoločnosti oproti daňovému priznaniu, ktoré bolo predložené pri podpise úverových zmlúv.

Z predmetného odborného vyjadrenia, ako aj z výsluchu znalkyne, teda jednoznačne vyplynulo, že obžalovaná predložila nepravdivú účtovnú závierku, čoho si ako konateľka spoločnosti musela byť plne vedomá.

Z výpovedí svedkov B. C. a P. B. vyplýva, že spoločnosť H. s.r.o. nevyvíjala v podstate žiadnu obchodnú činnosť s výnimkou prenájmu nebytových priestorov, z čoho jej plynul jej jediný príjem. Pokiaľ súd poukazuje na výpoveď svedkyne P. B. spochybňuje naplnenie subjektívnej stránky skutkovej podstaty predmetného zločinu v konaní obžalovanej, k tomu uvádzam, že tvrdenia uvedenej svedkyne v naznačenom smere neboli súdom objektivizované napr. konkrétnymi otázkami na svedkyňu Q. R..

Z vykonaného dokazovania je nesporné, že obžalovaná začiatkom roka 2016 súbežne uzatvorila ako konateľka spoločnosti H. s.r.o., minimálne ešte jednu úverovú zmluvu, pričom jej predmetom bolo opäť vysoko nadštandardné osobné motorové vozidlo, a to so spoločnosťou G. M. a.s.

Predmetné zmluvy uzatvárala v čase, keď jej druh O. G., ktorý vystupoval ako výkonný riaditeľ spoločnosti H. s.r.o., mal od viacerých fyzických osôb požičané finančné prostriedky prevyšujúce sumu 500.000,- €.

Svedkyňa Q. R., ktorá pracovala ako živnostníčka pre spoločnosť L. M. H., vo svojej výpovedi uviedla, že obžalovaná sa ako konateľka spoločnosti začala reálne zaujímať o splátkový kalendár jednej zo zmlúv až po takmer roku od jej uzavretia.

Trestno-právnej zodpovednosti obžalovanej nasvedčuje aj skutočnosť, že pri jej stretnutí so zástupcom leasingovej spoločnosti B. D. v mesiaci január 2017, už po niekoľkomesačnom odstúpení od úverových zmlúv ako konateľka spoločnosti H. s.r.o. odmietala vrátiť motorové vozidlá, a to aj napriek skutočnosti, že si zmluvné povinnosti z predmetných uzatvorených zmlúv neplnila.

Takto ustálená dôkazná situácia je podľa názoru prokurátora dostatočne odôvodňujúca záver smerujúci k jednoznačnému preukázaniu viny tak, ako to bolo ustálené v obžalobe tunajšej prokuratúry. Napokon, s takto formulovanou obžalobou sa stotožnil aj v čase rozhodovania Okresný súd Košice II, a to rozsudkom sp. zn. 3T/1 /2018 zo dňa 25.11.2021, keď uznal obžalovanú vinnou v zmysle obžaloby a uložil jej nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní piatich rokov nepodmienečne so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Krajský súd v Košiciach síce uznesením zo dňa 30.05.2022 sp. zn. 8To/27/2022 podľa § 321 odsek 1 písmeno a), odsek 3 Trestného poriadku zrušil rozhodnutie prvostupňového súdu, avšak z dôvodu procesných pochybení v intenciách ustanovenia § 277a Trestného poriadku.

Prokurátor zastáva názor, že po zrušení napadnutého rozsudku Okresného súdu Košice II sp. zn. 3T/1 /2018 zo dňa 25.11.2021 nedošlo k takej zmene dôkaznej situácie, ktorá by zakladala odôvodnenosť postupu súdu v zmysle § 285 písmeno b) Trestného poriadku.

Súd v odôvodnení napadnutého rozsudku konštatuje, že podľa ustálenej súdnej praxe k naplneniu subjektívnej stránky trestného činu úverového podvodu nestačí zistenie, že páchatel už v dobe uzatvorenia úverovej zmluvy uviedol nepravdivé údaje o svojich príjmoch, ale predovšetkým musí byť preukázané, že už v tejto dobe vedel, že s ohľadom na svoje finančné pomery nebude môcť splniť ani základné podmienky vyplývajúce zo zmluvy a bol s tým uzročený. Čo zjavne nejde o tento prípad, keď obžalovaná dôvodne predpokladala, že spoločnosť H., s.r.o. je objektívne spôsobilá, v lehotách splatnosti poskytnutého úveru, generovať dostatočný objem finančných prostriedkov, na základe pravidelných mesačných príjmov z nájmu, na úhradu jednotlivých úverových splátok.

Takto formulovaný záver mestského súdu podľa názoru prokurátora nekorešponduje s dôkaznou situáciou tak, ako bola ustálená v rámci rozsiahleho dokazovania, a to predovšetkým poukazujúc na vyššie citované zistenia znalkyne z odboru Ekonomie a manažment, odvetvie Účtovníctvo a daňovníctvo, Personalistika obsiahnuté v odbornom vyjadrení.

Na týchto záveroch znalkyňa zotrvala aj na hlavnom pojednávaní. V týchto intenciách bolo podľa názoru prokurátora preukázané, že obžalovaná už v čase uzatvorenia úverovej zmluvy vedela, že jej finančné pomery jej nebudú umožňovať plniť základné podmienky vyplývajúce zo zmlúv a s touto skutočnosťou bola uzročená.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti navrhuje, aby Krajský súd v Košiciach napadnutý rozsudok zrušil a vrátil prvostupňovému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

K odvolaniu prokurátora sa vyjadrila obžalovaná nasledovne.

K osobe B. J. D. by chcela uviesť, že v čase podania trestného oznámenia p B. J. D. nemal platnú plnú moc na zastupovanie od údajného poškodeného spoločnosti L. M. H., a s., na čo poukazovala počas celého priebehu trestného konania. Toto svoje tvrdenie opiera o údaje o štatutárnom organe žalovaného, kde nie je uvedené, aby S. B. E. bola predsedom predstavenstva, tak, ako je to uvedené v plnej moci zo dňa 19.10.2011, teda v čase podania trestného oznámenia a ani meno a priezvisko tejto osoby sa pri označení štatutárneho orgánu vo výpise z OR žalovaného nenachádza, vid' obsah spisu. V spise je iba plná moc zo dňa 19.10.2011, ktorú priložil k jeho trestnému oznámeniu zo dňa 22.7.2016. Platnosť tejto plnej moci bola ňou počas celého trestného konania spochybňovaná a napadnutá, znamená to, že B. J. D. konal "na vlastnú päsť"?

Obchodná spoločnosť H., s.r.o. v jej zastúpení ako konateľa, žalobcu, bola podaná žaloba a návrh na nariadenie neodkladného opatrenia na Okresnom súde Bratislava I, kde sa viedlo konanie pod sp.zn.26Cb/61/2017, a kde v konaní súd prvej inštancie vyhovel žalobcovi a vydal neodkladné opatrenie, aby žalovaný nemohol nakladať s uvedenými vozidlami BMW X5 a BMW6, avšak po vydaní tohto neodkladného opatrenia sa začali diať veci.

Do vyššie uvedeného konania na Okresnom súde Bratislava I, sp. zn.26Cb/61/201, vstúpil z vlastnej iniciatívy druhý konateľ obchodnej spoločnosti H. s.r.o., B. C. a bez jej, ako konateľa spoločnosti, vzal písomným podaním, dňa 23.10.2017, podaním žalobu v celom rozsahu späť, a to z dôvodu, že došlo k urovnaniu sporných práv a povinností z L. M. H., a.s. Poukazuje, že v zmysle zápisu v OR, sú v spoločnosti dvaja konatelia, ona A. B. a B. C., kde konať za spoločnosť a podpisovať môže každý konateľ de facto a de jure samostatne jeden bez druhého konateľa.

K vyššie uvedenému späťvzatiu žaloby, vyzval Okresný súd Bratislava I, žalovaného L. M. H., a.s. , aby sa vyjadril ku späťvzatiu žaloby, pričom písomným podaním zo dňa 29.11.2017, sa žalovaný vyjadril, že súhlasí so späťvzatím žaloby, vid' spis.

Poukazuje, že Okresný súd Bratislava I, svojim uznesením zo dňa 6.2.2018, konanie pod sp.zn.26Cb/61/2017 zastavil, konanie nadobudlo právoplatnosť dňa 20.8.2018, keďže B. C. a aj B. J. D. sa vzdali podať opravný prostriedok.

To je jej vyjadrenie k osobám B. J. D. a B. C., o ktorých tvrdenia a konanie, sa pán prokurátor opiera vo svojom odvolaní.

V ďalších bodoch odvolania prokurátor uvádza, že podpisom dvoch zmlúv o úvere sa zaviazala k splácaniu úverov v období 24 mesiacov v splátkach podľa splátkového kalendára, no tým, že splátky neboli uhrádzané, pristúpila spoločnosť L. M. H., a.s. k mimosúdnej vymáhaniu a odstúpeniu od zmlúv, no skutočnosť je taká, že v čase, kedy spoločnosť L. M. H., a.s. odstúpila od zmlúv, boli splatné iba dva administratívne poplatky za vozidlá BMW X5 a BMW X6, pričom obe tieto splátky aj s navýšením som dňa 1.8.2016 uhradila.

K znaleckému posudku znalkyne, doc. Ing. Anny Bánociovej PhD., sa odborne vyjadriť nevie, keďže nemá ekonomické a ani účtovnícke vzdelanie, preto sa počas jej podnikateľskej činnosti v tejto oblasti obrátila, a plne dôverovala, na p. P. B., ktorá na hlavnom pojednávaní vypovedala, veci jasne vysvetlila nasledovne, ročné uzávierky sa vystavujú iba k daňovému priznaniu, a po kontaktovaní zo strany pracovníka L. M. H., a.s. vysvetlila, že údaje nie sú hodnoverné pre ročný objem, sú to iba údaje za 9 mesiacov, z čoho, z jej pohľadu jasne vyplýva, že nie je pravdou tvrdenie doc. Ing. Anny Bánociovej PhD, že predložila nepravdivé údaje a uvádza to z dôvodu, že aj o toto tvrdenie sa opiera prokurátor.

V ďalšom bode svojho odvolania sa prokurátor odvoláva na ňou podpísanú zmluvu so spoločnosťou G. M. S. s, ktorej súčasťou bola následná kúpa ako uvádza prokurátor "nadštandardného vozidla". Rovnako by rada vedela, ako a podľa akej normy definoval prokurátor dané vozidlo ako „nadštandardné“, čo ju zaráža viac, je skutočnosť, aký ma daná zmluva súvis s týmto trestným konaním vedeným proti nej? V

neposlednom rade sa jedná o úverovú zmluvu, kde si riadne plnila svoje záväzky, čo potvrdil aj svedok, pracovník G. M. S. na hlavnom pojednávaní.

Prokurátor vo svojom odvolaní taktiež spomína jej bývalého druha, p. G., jeho údajnú pozíciu výkonného riaditeľa spoločnosti H. H. J., pritom p. G. nikdy túto pozíciu nezastával, ako aj údajné dlžoby p. G. voči iným fyzickým osobám presahujúce 500 tisíc eur. Chce sa výrazne ohradiť k danému bodu odvolania prokurátora. Čo má osoba p. G., jeho nepravdivá pozícia v spoločnosti, jeho údajné dlžoby voči iným fyzickým osobám spoločné s trestným konaním vedeným proti jej osobe? Alebo sa má domnievať, že je to celé inak? A že celé toto trestné konanie nie je v skutočnosti o nej, ale o iných osobách a záujmoch v pozadí?

Na podklade odvolania prokurátora krajský súd podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil, že odvolanie nie je dôvodné v celom rozsahu.

V konaní, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku postupoval mestský súd v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku a vykonal na hlavnom pojednávaní všetky potrebné dôkazy, majúce význam pre rozhodnutie o vine, tieto dôkazy vyhodnotil v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por. a dospel tak ku správny skutkový a právny záverom.

V odôvodnení napadnutého rozsudku v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. mestský súd jasne a zreteľne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, pričom sa dôsledne zaoberal aj obhajobou obžalovaného.

Krajský súd si v celom rozsahu osvojil správne a zákonné odôvodnenie napadnutého rozsudku, okresný súd logickým postupom vyhodnotil všetky dôkazy jednotlivo, ako aj vo vzájomných súvislostiach a dospel k záverom s ktorými sa odvolací súd stotožnil, pričom na správnosti týchto záverov nemôže nič zmeniť ani prokurátorom použitá odvolacia argumentácia.

Krajský súd v prvom rade poukazuje na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, v zmysle ktorej rozhodnutie okresného súdu a krajského súdu tvoria jeden celok (I. ÚS 141/04) a v zmysle tohto právneho názoru krajský súd tak v celom rozsahu poukazuje na dostatočne zistený skutkový stav a na spôsob hodnotenia vykonaného dokazovania, vo vzťahu k otázke viny obžalovaného, ktorý považuje za vecne správny a výstižný do tej miery, že k nemu nemá čo viac uviesť.

Preskúmaním jednotlivých odvolacích námietok považuje krajský súd za potrebné uviesť, že prokurátor poukazuje na skutočnosti, ktoré nepochybne vyplývajú z vykonaného dokazovania, a ktoré si tak prvostupňový ako aj odvolací súd osvojil a teda niet žiadnych pochyb o tom, že skutok sa stal a dopustila sa ho obžalovaná. Súd nemá absolútne žiadne pochybnosti o tom, že obžalovaná ako konateľka spoločnosti uzavrela s veriteľom predmetné zmluvy o úvere na financovanie inkriminovaných vozidiel, akým spôsobom boli predmety úveru vyplatené predajcovi a aké záväzky voči veriteľovi vyplynuli pre obžalovanú z týchto zmluvných vzťahov. Rovnako je zrejmé, že v posudzovanom prípade boli vyhotovené dve rozdielne účtovné závierky s výrazne odlišnými ekonomickými výsledkami. Vinu obžalovanej podľa prokurátora podporuje to, že obchodná činnosť spoločnosti H. s.r.o. sa obmedzovala len na prenájom nebytových priestorov, začiatkom roku 2016 obžalovaná uzavrela ešte ďalšiu úverovú zmluvu na vysoko nadštandardné vozidlo, hoci v tom čase jej druh, ktorý vystupoval ako výkonný riaditeľ spoločnosti H. s.r.o., mal finančné záväzky prevyšujúce 500.000,- € a obžalovaná sa začala zaujímať o plnenie splátkovej kalendára až po roku a po odstúpení veriteľa od úverových zmlúv odmietla vozidlo vrátiť.

Prokurátor však nevenuje žiadnu pozornosť otázke skutočného uvedenia poškodeného do omylu, ktorá je zásadná pre uznanie viny obžalovanej. Ako správne ustálil aj mestský súd účtovná závierka spracovaná dňa 15.1.2016 ku 31.12.2015 bola zostavená na žiadosť svedkyne R., ktorá bola svedkyňou B. upozornená na to, že táto závierka bude zachytávať len stav hospodárenia ku 30.9.2015. Pokiaľ svedkyňa R. súhlasila s takýmto preukázaním hospodárskej situácie spoločnosti a uspokojila sa s neúplnými údajmi prakticky len za prvé 3 kvartály, nemožno prijať záver, že obžalovaná uvádzala poškodeného do omylu, pokiaľ vo 4 kvartáli sa hospodárske ukazovatele podstatne zmenili negatívnym

spôsobom. Na uvedenom nemôže zmeniť nič ani tvrdenie znalkyne Ing. Bánociovej, že ku 15.1.2016 spoločnosť mala mať takmer istotu pri odhade svojich nákladov, výnosoch a finančných transakciách. Predovšetkým súd nie je presvedčený o tom, že do 15.1.2016 musela mať spoločnosť obžalovanej skutočne dostatočne konkrétnu predstavu o hospodárskom stave, nakoľko má pochybnosť, či naozaj jej museli byť doručené všetky jej došlé faktúry, pretože realita nemusí zodpovedať skutočnému životu a rovnako tak nemusí mať spoločnosť už dňa 18.1.2016 jasný prehľad o tom, aké faktúry jej budú skutočne aj preplatené, a teda s akými reálnymi príjmami môže spoločnosť počítať do ďalšieho obdobia. Pokiaľ by sme aj pripustili uvedené tvrdenie znalkyne o tom, že spoločnosť mala takmer 100 percentnú istotu odhadu jej hospodárskych výsledkov, nič potom nebránilo veriteľovi, resp. svedkyňi R., ako osobe konajúcej za veriteľa, trvať na predložení účtovnej závierky zahŕňajúcej aj údaje za 4. kvartál roku 2015. Nad rámec uvedeného sa žiada dodať, že aj keby mala spoločnosť doručené všetky faktúry, asi je dôvodné jej uznať, že ku 15.1.2016 nemala povinnosť a objektívne ani nemusela mať spracované daňové priznanie na DPH (termín podania daňového priznania na DPH je 25. dňa v mesiaci) a ani zaúčtované všetky účtovné doklady za 4. kvartál, a to aj s ohľadom na to, svedkyňa B. vypovedala, že účtovné doklady na podanie daňového priznania k DPH jej boli predkladané posledný alebo predposledný deň pred uzavretím kvartálu 2015. Teda vedomosť osoby, ktorá konala za veriteľa o tom, aké obdobie zahŕňa predložená účtovná závierka vylučuje možnosť jej uvedenia do omylu, ako podmienky pre uznanie podvodného konania zo strany obžalovanej. Práve toto posúdenie vedomosti veriteľa je kľúčovým predpokladom pre potencionálne vyvodenie trestnoprávnej zodpovednosti obžalovanej, pričom prokurátorom uvádzané skutočnosti bez preukázania uvedenia poškodeného do omylu, resp. využitia omylu, nie sú dostatočné na vyslovenie viny obžalovanej.

Pokiaľ odvolateľ namieta, že tvrdenie svedkyne B. o tom, že oznámila zástupkyňi poškodeného, že predkladaná účtovná závierka zachytáva stav hospodárenia ku 30.9.20215, neboli nijak objektivizované ako napríklad výpoveďou svedkyne R., k uvedenému súd dodáva, že svedkyňa B. vo svojej výpovedi túto skutočnosť uviedla opakovane, a to bez akýchkoľvek pochybností. Na druhej strane svedkyňa R. vypovedala len vo všeobecnosti ako postupovala pri svojej činnosti v prospech leasingovej spoločnosti, inak si nepamätala na bližšie konkrétne predmetných leasingov, nevedela uviesť ani typ vozidiel, či bolo potrebné nejaké ručenie alebo iné zabezpečenie záväzku a nepamätala si ani, či jednala s obžalovanou ohľadne splátkového kalendára. Toto nerozpamätanie sa svedkyne R. na konkrétnejšie okolnosti prípadu je celkom akceptovateľné, vzhľadom na jej vyjadrenie, v zmysle ktorého za rok pôsobenia v spoločnosti poškodeného spracovala viac ako sto takýchto prípadov. Preto súd nepredpokladá, že by v prípade dopytu svedkyne na hlavnom pojednávaní sa táto rozpamätala na uvedenú komunikáciu so svedkyňou B. a pokiaľ by sa aj nerozpamätala na túto skutočnosť, neznamenalo by to vyvrátenie pravdivosti tvrdenia svedkyne B. a napokon v prípade, že by svedkyňa výslovne poprela takúto skutočnosť, bolo by namieste aplikovať procesnú zásadu in dubio pro reo a túto skutkovú pochybnosť ustáliť v prospech obžalovanej v tom zmysle, že svedkyňa R. bola upozornená na obmedzený rozsah vyhotovenej účtovnej závierky.

V tomto smere nemôže naznačovať nič o možnej vine obžalovanej ani neplnenie splátkového kalendára, či nevrátenie vozidiel po odstúpení veriteľa od zmluvy. To, že dlžník neplní svoj záväzok, resp. nevráti predmet zmluvy, síce je protiprávnym konaním, avšak nie je trestným činom a ani nestačí na preukázanie toho, že už v čase uzavretia zmluvy dlžník nemal v úmysle svoj záväzok splniť, a teda uvádzal veriteľa do omylu v otázke splnenia svojho záväzku. O existencii úmyslu obžalovanej už v čase uzavretia zmluvy, nesplniť záväzok nesvedčí ani to, že spoločnosť mala len jediný príjem z prenájmu nebytových nehnuteľností. Súd má za preukázané, že táto obchodná činnosť bola jediným zdrojom príjmu spoločnosti aj v predchádzajúcom období a napriek tomu spoločnosť záväzky k predchádzajúcim vozidlám plnila, o čom svedčí výpoveď svedkyne B.. Ďalšie úvahy o tom, či poškodená v čase vstupu do úverového vzťahu s poškodeným vedela alebo nevedela o tom, či finančné pomery spoločnosti budú umožňovať splácať predmetné úvery, ide nad rámec potreby rozhodovania o vine za skutok uvedený v obžalobe. Predovšetkým odvolací súd sa stotožňuje s ustálenou súdnou praxou, na ktorú poukazuje aj súd prvého stupňa, v zmysle ktorej k naplneniu subjektívnej stránky trestného činu úverového podvodu nestačí len zistenie, že páchatel' v dobe uzavretia úverovej zmluvy uviedol nepravdivé údaje o svojich príjmoch, ale musí byť preukázané aj to, že už v tom čase vedel, že s ohľadom na svoje finančné pomery nebude môcť splniť ani základné podmienky vyplývajúce zo zmluvy a bol s tým uzročený. Vykonaným dokazovaním nebolo dostatočne preukázané, že by v čase skutku obžalovaná robila úkony, v dôsledku ktorých by spoločnosť prichádzala o zdroj svojich príjmov a zároveň v nasledujúcom období sa objektívne obchodná spoločnosť ani nedostáva do úpadku. Uvedené súd opiera o tvrdenie znalkyne

Doc. Bánociovej, ktorá uviedla že nedisponovala prvotnými dokladmi o predaji dlhodobého majetku a ani v predložených výkazoch ziskov a strát nie je uvedené, že došlo k predaju dlhodobého majetku. Keďže súd ustálil, že poškodený nebol uvádzaný do omylu, ale sám sa uspokojil s nedostatočne preskúmaným hospodárskym výsledkom obchodnej spoločnosti, ďalšie úvahy o tom, či finančné pomery dlžníka odôvodňovali predpoklad riadneho plnenia zmluvy, sú bezpredmetné.

Na základe uvedeného preto nemožno len tak jednoducho prijať tvrdenie, že v čase uzavretia zmluvy muselo byť obžalovanej zrejme, že nebude ekonomicky schopná splniť záväzky z uzavretých zmlúv. Dodatočná neschopnosť splniť záväzok, resp. aj dodatočné vedomé rozhodnutie dlžníka neplniť zmluvný záväzok, nie je trestnoprávne postihnuteľné.

Úverové zaťaženie druhu obžalovanej a ani obstaranie ďalšieho nadštandardného vozidla v roku 2016 nemajú podľa názoru súdu, z hľadiska posúdenia otázky viny obžalovanej, žiaden relevantný význam.

Vo vzťahu k predchádzajúcemu zrušujúcemu uzneseniu krajského súdu, na ktoré poukázal prokurátor vo svojom odvolaní, je nutné dodať, že aj keď predchádzajúci odsudzujúci rozsudok bol zrušený len pre procesné pochybenia okresného súdu, pričom odvolací súd vo svojom predchádzajúcom zrušujúcom uznesení nevytkol žiadne výhrady k spôsobu meritórneho rozhodnutia, neznamená, že prvostupňový súd musel znova rozhodnúť o obžalobe len odsudzujúcim rozsudkom a nemohol urobiť aj iné meritórne rozhodnutie. Po vrátení veci došlo k zmene v zložení senátu, ktorý v zmysle zásady voľného hodnotenia dôkazov vyhodnotil vykonané dokazovanie nezávisle a nestranné a na základe vlastných úvah dospel prvostupňový súd k záveru, že skutok nie je trestným činom. Práve táto zmena v zložení senátu, ktorý nezávisle posúdil predmetnú vec, je logickým vysvetlením dôvodu, prečo došlo k inému rozhodnutiu vo veci samej. Aj keď odvolací súd pôvodne nevytkol žiadne výhrady k spôsobu rozhodnutia, či hodnotenia dôkazov zo strany okresného súdu neznamená to, že v ďalšom odvolacom konaní nemôže dôjsť aj k inému rozhodnutiu v merite veci, pokiaľ toto odlišné rozhodnutie je náležité a presvedčivo odôvodnené a podporené skutkovým stavom. Odvolací súd pôvodne zvolil prístup, v zmysle ktorého až po zákonom prejednaní veci v súlade s Trestným poriadkom a najmä pred zákonným senátom je možné pristúpiť k vecnému preskúmaniu napadaného rozhodnutia súdu prvého stupňa. Teda až po odstránení, resp. nezistení procesných nedostatkov konania mohol odvolací súd preskúmať otázku viny obžalovanej, čo aj učinil v tomto odvolacom konaní.

Na podporu vecnej správnosti preskúmaného rozhodnutia mestského súdu a jeho názoru, že žalovaný skutok nie je trestný činom, je nutné dodať, že nielen nedostatok uvedenia do omylu poškodeného je dôvodom, pre ktorý neboli naplnené znaky skutkovej podstaty trestného činu úverového podvodu. Aj otázka škody nebola celkom jednoznačne preukázaná v tomto konaní. Súdu neušlo pozornosť, že na zabezpečenie poskytnutého veru zvolili zmluvné strany aj uzavretie zmluvy o zabezpečovacom prevode práva k vozidlám na veriteľa. Teda pokiaľ by sme mali dôsledne uvažovať o naplnení všetkých znakov skutkovej podstaty trestného činu, nemohli by sme sa vyhnúť hľadaniu odpovede na otázku, či vôbec veriteľovi vznikla nejaká škoda, keďže napriek neplneniu záväzku zo strany obžalovanej, veriteľ mal po celý čas trvania záväzku vlastnícke právo k vozidlám, a teda inak povedané, či zabezpečovací prevod vlastníckeho práva k predmetu úveru na leasingovú spoločnosť, v skutočnosti nebráni vzniku škody poškodenému, čo by zákonite vyvolávalo pochybnosti o následku trestného činu v podobe škody na majetku iného.

To boli dôvody, pre ktoré sa rozhodol odvolací súd tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia, pričom toto uznesenie bolo prijaté hlasovaním senátu v pomere 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.